

Ћарко њеро

Лист ученика Основне школе "Ратко Јовановић" Крушчица мај 2008. Број 5 цена 50 дин.

Садржај:

4-5	СЕЗОНА РАДОВА
	Велики радови у нашим школама
6	ОТВОРЕНА ВРАТА
	Наша школа као центар окупљања
7	ЗАОШТРЕНО "ПЕРО"
	Реализован пројекат нашег листа
8-11	НАЈВАЖНИЈА ЈЕ САМОИНИЦИЈАТИВА
	Интрвју са координатором пројекта Народне канцеларије председника Републике
12	ТЕШКА ВРЕМЕНА
	Сећање на школске дане: Љубивоје Јовановић
13	(НЕ)ОСТАЈТЕ ОВДЕ
	Лични став
14	ВЕСТИ
15	ВАШ ИЗБОР ЗА ИГРУ
	Височке зимске игре
16-18	ЖУБОР
	Радови ученика
19	РЕКЛИ СУ ...
	Душко Радовић

Овај број би требао да има бар 50 страна да би обрадио све оно значајно што се у нашој школи дешавало у периоду од изласка предходног броја. Добили смо новог директора, Радивоја Кнежевића (надамо се доброј сарадњи!). Значајној посети "Теленор фондације" чини нам се нисмо посветили довољно простора. Многи наши радови нису добили простор. Разумећете, биће још бројева.

Централна тема овог броја су радови на нашим школама.

Редакција

Вероватно је сваком детету његова школа најлепша, каква год да је, па је и мени најлепша моја школа иако јој недостаје много тога.

Школа у коју ја идем је школа у Високој. Иако је осмогодишња у њој је мало ђака. Врло је стара, грађена је пре 70 година. Прошле године у нашој школи су обављени неки радови који још нису приведени крају. Тиме би наша школа трбала да буде још лепша и уређенија. Од Народне канцеларије председника Републике школа је добила телевизор, ДВД плејер, прибор за математику, лопте, мреже... Сва деца су добила пакетиће. Наша школа је пуна ђачких радова и фотографија изложених у ходницима и учионицама. Иако није опремљена као друге школе ми је волимо такву каква јесте, али има и много тога што би на њој требало урадити: заменити кров, поправити поломљена врата и прозоре. Можда би је требало обојити у неке светле боје

Моја школа је лепа, али би могла да буде и много лепша. Најлепша би била када би у њој било много више ђака, а онда би у њој било и више учења и више игре.

Милица Гавриловић

Оснивач и издавач листа Основна школа "Ратко Јовановић" Крушчица,
31233 Крушчица, 031/898 006

e-mail: oskruscica@ptt.yu

Директор: Радивоје Кнежевић

Новине уредио и графички обликовао:

Петар Марјановић

Штампа: 3D grafika, Ужице

СЕЗОНА РАДОВА

Када смо изгубили сваку наду да се може било шта урадити на побољшању услова у којима раде наше школе, десило се немогуће

Протекле две године биле су обележене великим радовима у нашој школи. О ни су велики не зато што су капитални, већ зато што после дужег времена заједница и донатори улажу у крпљење и опоравак наших школа. Надамо се да је то добар сигнал који ће примити и они чија деца треба да крену у те школе.

Све је почело оног тренутка када је Народна канцеларија председника Републике изабрала да своју акцију изградње мокрих чворова у школама, које их до сада нису имале, започне баш у школи у Високој. Донатор је био „Теленор“.

Истовремено је школа у Крушчици отпочела радове на реновирању мокрог чвора за ученике. Општински одбор „Нове Србије“ Ариље, поклања материјал и шпорет за реконструкцију Ћачког клуба у Високој. У истој школи после дужег времена долази до пораста броја ученика, раздвајају се одељења нижих разреда, отвара се одељење за предшколце, па је било неопходно привести намени две учионице, чија потпуна адаптација је у току.

Један од капиталнијих пројеката је увођење централног грејања у школи у Крушчици. Радови су при самом крају. Из средстава буџета и уз помоћ Народне канцеларије, а уз донацију NEXE групе и њихове црепане у Бечеју обезбеђен је цреп за височку школу. Својим возилом „Земљорадничка задруга Ариље“ је помогла транспорт црепа. Предстоји прикупљање осталих средстава за ове радове.

Неколико мањих али значајних донација је поправило услове за рад у нашим школама:

Председник општине др Зоран Мићовић поклатио јешколи у Радошеву два рачунара и штампач.

Председник Скупштине општине др Љубица Богосављевић, поклатио је свој рачунар школи у Крушцици.

Центар за социјални рад је свој стари рачунар поклатио школи у Високој.

Скупштина општине је школи у Гривској поклатио телевизор.

Један од лепших поклати је стигао ових дана преко организације „Наша Србија“, а као донација АД „Политика“. То је мини дејчи парк са љуљашкама и клацкалицама.

Осигуравајућа кућа "Дунав" је донирала замену петнаестак метара олука који је угрожавао школу Високој.

Овако побројане донације и радови одају утисак да се много урадило, да је све већ готово. Међутим, то је само кап у великом мору рупа које треба закрпити после вишедеценијског пропадања наших школа. Њихове слике све говоре.

Нешто се позитивно дешава. Срећни смо због тога и надамо се да то није само талас који ће проћи, и поново настати затишје пред неславан крај.

Велики број људи је уложило труд у ове акције, не помињемо их да не би некога изоставили, али и овим путем им захваљујемо. Велики број донација су учинили и наставници и ученици наше школе, али ни то овог пута појединачно не помињемо, то сматрамо обавезом.

ОТВОРЕНА ВРАТА

Наша школа као центар окућљања

Сеоске школе, па самим тим и наше, су упућене на то да тесно сарађују са локалном заједницом. Искуства су врло повољна, а корист обострана. Даљина центара захтева помоћ најближе околине. Становници села у којима се налазе наше школе су најближи школи и школа је најближа њима. Зато су честе заједничке акције. Резултати показују да је сарадња све боља и боља. Школа постаје установа на коју се може ослонити. Капацитети школе, што људски што материјални, увек су на располагању локалном становништву. У акцији прегледа сеоског становништва, школа у Високој је на неколико дана уступила своје просторије.

Наше школе све чешће посећују драмске и фолклорне групе. Крајем прошле године посетила нас је драмска група из Крагујевца са представом "Црвенкапа у шуми културе". Њиховом наступу су се највише обрадовали наши најмлађи ученици.

Најчешће су биле посете спортских екипа. Издвајамо посету најмлађих категорија фудбалера "Сартида" из Смедерева и екипе Школе фудбала "Вранић" из Ариља. У сећању свих наших ученика остаће жестока борба да се савлада изразити фаворит и неки нови и далеки пријатељи.

Своје прво гостовање је имао и женски одбојкашки клуб "Ариље". И ова посета протекла је уз дружење и више одиграних утакмица. Можда ће и овај сусрет одредити неку од наших ученица да постане врхунска одбојкашица. Таланат постоји.

Радујемо се свакој новој акцији и новој посети. Врата су отворена.

ЗАОШТРЕНО " ПЕРО "

У шоку је реализација пројекта нашег листа

Ученици и наставници Основне школе „Ратко Јовановић“ Крушчица, који учествују у припремању и издавању школског листа „Ђачко перо“ израдили су пројекат под називом: *Заоштрити „перо“*.

Потреба за бољим информисањем о раду наше школе, жеља за остављањем трајније забелешке о једној, ипак, нетипичној школи, проширивање знања, повећање броја могућности за изражавање и ученика и наставника и тежња за најбољом могућом сарадњом са окружењем, довели су до покретања школског листа „Ђачко перо“. За протекле две школске године издата су три броја и већ је одавно био припремљен и четврти, за који школа није имала средстава за штампање.

Лист се бави збивањима у нашој школи, радovima ученика, обрађује теме из историје, екологије ... објављује интервјуе са онима који су обележили живот школе у датом тренутку, објављује сећања бивших ученика школе који су касније постали значајне личности у разним областима. Наш лист се радо чита, како у породицама ученика, тако и шире. Лист се позајмљује на читање и већина га трајно чува. Наше странице су отворене и за све оне који се интересују за нашу школу. Опрема која се користи за припрему (фотоапарат, компјутер ...) није у власништву школе па је отежано шире учешће ученика у графичкој припреми листа.

Циљ овог пројекта био је штампање већ припремљеног броја листа, набавка додатне опреме, припремање и издавање још једног броја „Ђачког пера“. Требало је набавити и неопходну опрему: један преносиви рачунар, који би омогућио флексибилнију припрему новина у условима велике раштрканости наших школа, један диктафон који би омогућио прецизније забелешке интервјуа, наступа, изјава ... и једна камера која би послужила за комплетније праћење важнијих догађаја у школи (посете, Дан школе, Височке зимске игре, Савиндан ...). Реализацијом овог пројекта стабилизovalo би се излажење листа и тиме допринело квалитетнијој информисаности о животу и раду наше школе. Највећи број ученика би био укључен у припрему листа и тиме проширио и своја знања и истакао своје таленте. Квалитетнијом опремом олакшала би се припрема листа, а самим тим повећао и број и обим тема које лист обрађује. Наша активност би покренула средину на сарадњу, како у активностима везаним за лист тако и за остале акције у школи. Успешност нашег пројекта покренула би и друге школе на сличне акције.

Наш пројекат је повољно примљен од Скупштине општине и уврштен у њихов Акциони план стратегије за младе, преко кога ће се цео овај пројекат и финансирати.

Тренуто се приводе крају набавке техничких средстава из овог пројекта. Нека средства су у употреби и приликом припреме овог броја листа. Истим пројектом је обезбеђено и његово штампање.

Набављена опрема и знање која наша школа поседује биће употребљена и за потребе локалне заједнице. Презентације, предавања и обука биће изведени на тој опреми и трајно забележени. Ученици ће на датој опреми припремати своје аудио и видео радове за разна ученичка такмичења из ових области. Опрема ће бити од значајне користи и за редовне часове. Сама школа има довољно кадра који би ову опрему квалитетно одржавао. Надамо се да ћете прави допринис овог пројекта приметити већ у првом наредном броју „Ђачког пера“.

Никола Николић, 8. раз.

То што се ствари везане за стање објеката школе у Високој јако мењају, што је школа после много година небриге дошла ипак до шансе да буде спашена од урушавања, можда у последњем тренутку и за школу и за села која ка њој гравитирају, највећу заслугу има Народна канцеларија председника Републике и њен пројекат "Пробудимо Србију". Ова канцеларија је обезбедила донаторе који ће нашој школи удахнути нови живот, а надамо се пробудити живот по брдима око Рзава. Отуда наша жеља да боље упознамо рад ове институције. Тим поводом разговарамо са Соњом Стојановић координатором пројеката "Пробудимо Србију", "Домаћи задатак за све нас" и "Пробудимо ИТ Србију". Посебно истичемо њену предусретљивост да је и поред великог броја обавеза опширно одговорила на велики број наших питања, тако да интервју преносимо у целости

НАЈВАЖНИЈА ЈЕ САМОИНИЦИЈАТИВА

Са којом идејом је основана Народна канцеларија?

Народна канцеларија председника Републике Србије установљена је 01.10.2004. године као служба која се бави оперативним, стручним, саветодавним и аналитичким пословима и која пре свега представља сервис грађана. Оснивањем канцеларије грађани су добили место на којем могу да потраже помоћ и заштиту својих права, а председник Тадић прилику да се непосредно обавести о проблемима са којима се они суочавају.

Које су основне активности Канцеларије?

Основне активности Канцеларије су помоћ грађанима који нам се обраћају са најразличитијим проблемима, имплементација пројеката који имају за циљ помоћ већем броју људи са истим, сарадња са државним институцијама, НВО, компанијама, међународним организацијама и фондацијама.

До 31. децембра 2007. године Народна канцеларија председника Републике Србије је примила преко 30.000 представки грађана. Највећи број представки које су нам грађани упутили односи се на жалбе на рад судова, решавање стамбених проблема, новчану помоћ, обезбеђивање запослења, проблеме из радног односа и пензионо осигурање, држављанство...

Који су то послови које Ви конкретно радите?

Од оснивања овог одсека канцеларије, које је прво функционисало у оквиру одељења за локалну самоуправу, задужена сам за израду и реализацију пројеката. То конкретно значи, писање пројеката у складу са потребама за решавањем проблема грађана које смо учили током рада Народне канцеларије, стални контакти са корисницима наших пројеката, контакти са надлежним институцијама, фондацијама и донаторима, медијима и организовање активности на терену и организација рада на самом одсеку.

Које су активности Вашег дела Канцеларије?

Активности Одсека за пројекте су многобројне, а ту спадају прикупљање информација о проблемима са којима се грађани сусрећу а тичу се већег броја људи па се у складу са тим проналазе конкретна решења за помоћ почев од мотивисања донатора да дају свој допринос реализацији пројеката, сарадња са надлежним институцијама, комплетна логистичка подршка око организовања конкретних посета и акција широм Србије. Најбројније активности се тичу реализације пројеката „Пробудимо Србију“ који је најавио председник Србије Борис Тадић у селу Рујиште у општини Бољевац, 26. октобра 2005. године и који се од тада реализује у оквиру Народне канцеларије. Овај пројекат као свој циљ има подизање степена квалитета живота свих наших грађана, пре свега оних који живе у руралним и неразвијеним подручјима. Након првих посета местима у Србији дошли смо до закључка да је највећи проблем наше земље одумирање села и велика миграција становништва ка великим градским центрима. Народна канцеларија је пошла од чињенице, да ако у неком селу у Србији постоји сеоска школа, која представља симбол живота и будућности у неразвијеним срединама, значи да је село још увек живо и да постоји нада да ће и наставити да живи. Поред пројекта „Пробудимо Србију“ ту је и „Домаћи задатак за све нас“.

Трећи пројекат се зове „Пробудимо ИТ Србију“ и ослања се на претходна два, а њиме желимо да омогућимо што бољи приступ информатичкој опреми, софтверу и едукативном материјалу школама, удружењима грађана и талентованим појединцима из социјално угрожених категорија. Такође, у оквиру Одсека за пројекте реализује се и пројекат „1000 младих лидера Србије“ чији је координатор моја колегиница Љубица Максимовић.

Које бисте резултате посебно издвојили?

Пре свега то је чињеница да је Народна канцеларија до сада позитивно решила две трећине од преко 30.000 добијених представки грађана, затим обилазак преко 230 школа у 64 општине широм Србије и уз помоћ донатора обезбеђивање модерних наставних учила (компјутера, телевизора, ЦД плејера, ДВД плејера, географских карти, школских постера, прибора за математику, државних застава, спортских реквизита и опреме), за сваку од посећених школа, а у оквиру пројекта „Пробудимо Србију“.

Покретање пројекта „Домаћи задатак за све нас“ који се бави проблемом непостојања основних хигијенских услова за преко 25.000 деце која похађају 55% школа у Србији. Обезбеђивање санитарног и мокрог чвора у овим школама пре свега је обавеза стварања основних хигијенских услова, али више од тога морални задатак свих нас. Опремљеност и стање школских објеката и спортских терена, постојање савремених наставних учила, битан су предуслов за квалитетно и модерно образовање. Истовремено то је доказ да ово друштво мисли на будућност Србије, а то су свакако деца. У сарадњи са донаторима али и са Канцеларијом за НИП до сада су изграђени и комплетно опремљени санитарни и мокри чворови у 76 основних школа у 47 општине широм Србије.

Такође, покретање пројекта „1000 младих лидера Србије“ кроз који је до сада прошло 137 младих и успешних људи, написано 22 нацрта пројекта од којих је 4 најуспешнијих у фази реализације.

Велики успех Народне канцеларије су и изградња обданишта у Штрпцу, најбројнијој српској енклави на КиМ, изградња школе и амбуланте у месту Стрезовце такође на КиМ, изградња школе у селу Петровац у Пироту.

Соња Стојановић координатор акција Канцеларије председника Републике у посети школи у Кладову

Какви су планови за будућност? Да ли је Канцеларија стасала у институцију?

Планови за будућност су да наставимо да будемо веза између грађана, председника Републике и институција, и да у складу са својим могућностима, решавамо конкретне проблеме наших грађана и промовишемо идеју да се уз међусобну сарадњу државних институција, успешних компанија, локалне самоуправе и самих грађана може много брже кренути ка бољем животу. Народна канцеларија је основана као служба председника Републике са циљем успостављања непосредне двосмерне комуникације председника Републике са грађанима, сарадње са државним органима, службама, институцијама, удружењима и организацијама, прикупљања и стимулисања иницијатива,

предлога и пројеката, помоћи за решавање проблема грађана. Чињеница да Народна канцеларија од свог оснивања, до данас има конкретне и мерљиве резултате, јесте један од разлога због којих нас грађани препознају као озбиљну институцију.

Какав је одзив донатора?

Задовољни смо одзивом донатора и трудимо се да њихова подршка увек буде упућена на праву адресу односно на оне којима је помоћ најпотребнија. Углавном се та подршка тиче обезбеђивања материјалне помоћи за реализацију конкретних пројеката којима се већ бавимо а не ретко иницијатива за решавање неког проблема потекне од њих самих.

Можете ли неког (донатора) посебно истаћи?

Донатора заиста има пуно и не бих волела да у набрајању изоставим неког од њих али, везано за Вашу школу, волела бих да истакнем Теленор Фондацију, која се до сада увек одазивала нашим позивима на сарадњу и која је поред ваше школе помогла да се у још шест школа изграде и опреме тоалети, набаве модерна наставна средства и спортска опрема, наравно ту је и фирма Полет из Новог Бечеја која је обезбедила цреп неопходан за реновирање крова ваше школе.

Ана Крстић, директор "Теленор фондације", дели поклоне деци у Високој

Каква је сарадња са општинским Канцеларијама?

Сарадња са локалним канцеларијама је задовољавајућа, циљ њиховог оснивања је да оне на локалном нивоу буду оно што смо ми на нивоу државе, да својим иницијативама и ангажовањем решавају проблеме који се јављају на локалном нивоу.

Који су основни критеријуми при одређивању институција и организација са којима ће те сарађивати?

Ми смо отворени за сарадњу са свим институцијама и организацијама које су спремне да нас у складу са својим могућностима подрже у настојању да побољшамо живот грађана Србије како за остваривање својих права тако и за

побољшање услова у којима уче, раде и живе.

Колико је тешко свима „изаћи у сусрет“?

Ситуација у Србији још увек није онаква какву бисмо сви желели, проблема има много и немогуће је решити их све одједном. Тешко је када понекад изостане разумевање људи, када не схватају да је Народна канцеларија институција која такође има своја ограничења по питању решавања одређених проблема.

Проблема је много, а могућности мало. Да ли се, обилазећи Србију, понекад осећате беспомоћно?

Као што сам већ рекла, немогуће је решити све проблеме са којима се као друштво свакодневно суочавамо али док год постоји воља да се са њима храбро и одговорно носимо, разлога за осећање беспомоћности нема. Уз мало више међусобне солидарности и подршке резултати би могли да буду још бољи.

Шта би Вас, у Вашем послу, нарочито обрадовало?

Оно што ме увек обрадује јесте чињеница да је заиста привилегија када се бавите оним што волите и када можете да помогнете неком. Оно што је још лепше јесте када посетите неко место са жељом да се упознате са проблемима грађана и видите да су се самоиницијативно организовали да ураде нешто за себе, своју децу или своје место.

Каква је била сарадња са нашом школом?

Сарадња са вашом школом је била одлична, нарочито због тога што сте имали стрпљења док смо покушавали да обезбедимо донацију неопходну за завршетак крова школе и показали разумевање за проблеме са којима се и ми као институција суочавамо.

Јако смо Вам захвални за све што сте за нашу школу учинили. Да ли можемо рачунати на сарадњу и у будућности?

Наравно, ми смо са сваком школом коју смо посетили у сталном контакту и трудимо се, да у складу са својим могућностима наставимо и проширујемо сарадњу али се исто тако трудимо да равномерно укључујемо школе у наше пројекте како би што више њих добило подједнаку шансу да барем мало унапреди услове у којима раде.

Шта нисмо питали, а заслужује одговор?

Поред набројаних, волела бих да поменем још неке пројекте и акције којима смо се бавили до сада али и неке нове који су на свом почетку. У октобру 2007. године Народна канцеларија председника Републике Србије покренула је акцију „Научи да пливаш од најбољег“ која као свој циљ има повећање степена безбедности деце као и едукативни и превентивни карактер. Акција је обухватила Суботицу, Београд и Ниш и око 1000 малишана који су прошли обуку.

Оно што би вама као школи могло бити занимљиво је и манифестација “Олимпијада у школском” чији смо покровитељи. Наиме, то је тронедељно спортско такмичење током ког се основци из целог Београда, узраста 9 и 10 година, надмећу у дечјим играма које су саставни део сваког одрастања: ластиш, школице, кликери, фудбал-коцка, хула-хоп, између две ватре и арјачкиње-барјачкиње. Такмичење обухвата 32 школе, односно, према слободној процени око 1.000 такмичара и преко 5.000 навијача.

Прва “Олимпијада у школском” одржана је у октобру 2006. године у двадесет градова широм Србије, а такмичили су се тимови 32 школе.

Један од значајних пројеката Народне канцеларије је и пројекат "1000 младих лидера Србије" који представља дугорочно стратешко улагање у хумани потенцијал Србије. Циљ програма "1000 младих лидера" јесте подизање капацитета и промоција лидерских потенцијала и активности младих људи заинтересованих да допринесу демократском, економском и културном развоју Србије. Програмске активности обухватају учешће на образовним семинарима: стратешко планирање и писање програма, као и основе лидерства.

Затим, у сарадњи са ПТТ-ом покренули смо иницијативу за промоцију права особа са инвалидитетом чији је циљ да се особама са инвалидитетом прилагоди, и тако трајно омогући, улазак у јединице поштанске мреже на територији Републике Србије.

И на крају бих волела да поменем један од највећих пројеката Народне канцеларије а то је пројекат „Пробудимо Србију - Градимо живот“ са циљем да се обезбеди стамбени простор и одржив приход од пољопривредне производње у селу Дубово у општини Житорађа за 30 социјално угрожених породица из Србије.

На крају искрен поздрав и позив да нас посетите када будемо завршили кров или још боље већ за Дан наше школе.

У име Народне канцеларије председника Републике захваљујем се на указаном поверењу и честитам вам Дан школе са надом да ћемо заједничким снагама наставити да будимо Србију!

Љубивоје Јовановић

ТЕШКА ВРЕМЕНА

- прича из документарне емисије РТС "Школа нас је одржала" -

Испричаћу вам једну занимљиву причу. Мој син је завршио Математичку гимназију у Београду и кад је био друга година дође из Београда ту код нас и разболи се. Био је јако болестан, а ја сам напољу нешто радио, нешто сам копао, и долази жена сва уплакана и каже:

- Под хитно мораш с њим да разговараш!
- Што да разговарам? О чему се ради? Не могу сад да скидам чизме.
- Иди у чизмама, све ћу очистити, али мораш с њим да разговараш!

Ја дођем да разговарам са мојим сином и он почне да прича, он је ипак средњошколац, гимназија, други разред, будући интелектуалац, занимљив дечко, талентован, ... и тако каже:

- Овај живот нема смисла - па чему све то, па тешко ово, тешко оно, ...

Он је у том тренутку тако тешко доживљавао тај свој живот, а и у медијима су се појављивале приче о убиствима, самоубиствима, ... Било је то оно време отимања кожных јакни, отимања ципела, пресретања деце и тако даље. Ја га слушам, слушам, слушам и кажем:

- Ух што је то лепа прича, узми свеску и све то лепо запиши, јер и ја кад сам био мали, од куће до школе идем, а „пироћани“ шупљи, дођем у школу, они пуни воде, вунене чарапе тешке, једва ходам, ја не смем да ставим ноге равно на под, да се не би вода исцурила, јер ће ми се остала деца смејати, него подигнем на пете, те се сва она вода слије на пете и тако сачекам док није време да се иде кући.

Дешавало ми се, причам ја њему, а заиста ми се дешавало, пођемо преко Ристовића брда, оно цијелац по вр' нас и док ми пређемо преко тог снијега, "пироћани" остану у снијегу, и сад се поставља питање да ли ићи даље у школу или ићи кући, а једнако сам удаљен и од куће и од школе, бос, јер се „пироћани“ не могу извадити из снијега, не могу да их нађем у том снијегу.

Једном нисам имао обућу за школу, а баш је било мокро био је новембар, децембар месец, и мајка је позајмила обућу од стрине, пошто су њене ноге биле таман као моје. Ја сам отишао у школу, а мајка у Роге. Тамо је био последњи сељак који је правио такозване "аутџаке" или "рошковце". Звали смо их "рошковци" јер су долазили из Рогу. То је била идеална обућа за нас на селу. Правила се од камионских или атомобилских гума. Унутарње гуме би биле одозго на лицу, а оне спољне гуме би биле одоздо, биле би ту дубоке шаре и могло би се сигурно ходати и по леду и по снегу, без клизања. За наше услове су то били фантастични опанци.

И када сам ја то све њему испричао, он никада више није помињао тежину живота или тај неки песимизам у животу. Данас се млади врло лако и врло брзо поколебају.

Љубивоје Јовановић

Рођен је 22. фебруара 1950. год. у Северову код Ариља. Основну школу завршио је у Гривској, Школу ученика у привреди завршио је 1967/68. Од 1970-1973. године путовао је по европским музејима и галеријама. Године 1973. уписао је Академију ликовних уметности у Прагу. Дипломирао је у предтермину у класи професора Карла Соучка 1978. Диплому је нострификовао 12. јануара 1979. године на Факултету уметности у Београду. Редован је члан групе Могрен од 1971. године, члан је Удружења ликовних уметности Србије. У статусу слободног уметника је од 1988. године. Више година се

бавио педагошким радом у Образовном центру у Ариљу, на Педагошкој академији у Ужицу и у Основној школи у Ариљу. Последњи циклус слика који ради посвећен је историјским збивањима на простору брдоравни Св. Ахилија. Живи и ствара у Ариљу.

Петар Марјановић

(НЕ)ОСТАЈТЕ ОВДЕ

Ближи се још један крај школске године. Некад безбрижна и весела лица осмака огрубе, постану замишљена и тужна. Дошло је време избора и великог прелома у њиховом животу. Једни размишљају куда даље, а други шта даље. Огласне табле, кестенови и излози продавница окићени позивима да изаберу баш ту школу јер је квалитетна, нуди извесну будућност и ђачки дом. Све их то додатно слушају. Може ли им се помоћи? Да ли је овај тренутак баш толико пресудан? Очекивања су магловита, а ослонац никакав. Иде се у живот њима потпуно непознат, а и потпуно стран. Време је несигурно за било какав избор. Добар део родитеља, своју родитељску обавезу види као „извођење детета на пут“ и то у оном најбуквалнијем смислу тог израза. Такав став се добро уклапа и у филозофију привремености: живот на селу се посматра као привремена фаза, као болест која ће проћи оног тренутка када деца заврше основну школу и оду. Онда се купи или сагради кућица у Погледи, а у њу се најчешће ни једни ни други неће трајно уселити.

Дали треба отићи?

Мислим да да. Стећи ће се нова знања и искуства. И онако би жалили цео живот.

Како они који су се својим знањем и својим могућностима изборили да могу да бирају да и изаберу право занимање?

Ово је време услуга, а све мање време класичног рада. Економија, туризам, маркетинг и сличне гране имају будућност, али ће увек требати и оних који се баве машинством, текстилом, електротехником ... Зато изаберите оно што волите и што вам „иде од руке“. Никада нећете погрешити у избору ако будете добри у послу који радите.

А како изабрати град?

Идите тамо где постоји школа коју мислите да волите, а тај град ће те кад тад заволети и присвојити, а и он вас. Немојте бирати најближа места, нарочито ако не планирате да се враћате, идите и не окрећите се, тако је „по новом“.

Дали се треба вратити?

Посете кућама неких родитеља наших ученика створиле су код мене утисак да живот овде и овакав не само да је могућ него може бити и квалитетан и достојан човека, поготову ако му је алтернатива: тежак и лоше плаћен посао у граду и вечни подстанарски и самотњачки живот. Несрећа наших ђака је, нажалост, њихова навикнутост на физички рад, и још лошија навика послодавца да тај рад мало плаћају.

Када се вратити (ако тако одлучите)?

Никако се не враћајте после првих 5-6 јединица у првих 15 дана првог разреда. Никако ни после првог љубавог разочарања или било чега што се деси као последица ваше наивности. Вратите се онда када знате зашто се враћате и шта вам је циљ.

НЕМОЈТЕ СЕ ВРАЋАТИ ДА БИ ОТИШЛИ!

Ова тема ме изазива и на размишљање да ли то сеоске школе несвесно раде на унштавању села и себе самих. Није им ваљда то циљ!?

Ах, да. Човек са фотографије није манекен. Упознао сам га прошле године у Италији, гаји јабуке.

Драмска дружина школе у Високој, „Трачак зрачка“, наступила је са једночинком Бранислава Нушића, „Кирија“, на фестивалу дечјих позоришних група који је организовала библиотека у Ариљу. Наступ је био врло ефектан, изазвао је похвале и публике и жирија. Ипак, представа је заузела „тек“ треће место, што је за нас био изузетан успех. Главну улогу бриљантно је одиграо Марко Вукотић, за шта је добио специјалну награду жирија за глумачку бравуру. Ова група је имала наступ и у основној школи у Латвици где је изузетно добро примљена. Чини се да је пред овом дружином светла глумачка будућност.

Спортске екипе наше школе имале су веома значајне резултате на општинским и окружним такмичењима, поготову када се има у виду број ученика и услови под којим се екипе припремају.

Стонотениска екипа девојчица (Сузана Милутиновић, Биљана Стаменић, Олгица Бојовић) је на општинском такмичењу у Латвици освојила прво место, а на окружном такмичењу у Ужицу треће.

Женска екипа стрелаца заузела је друго место на општинском такмичењу, а Јорданка Новаковић и победила у појединачној конкуренцији, а на окружном такмичењу изборила пласман у првих осам.

На јесењем општинском кросу, Светлана Алексић је освојила прво место. Одличан резултат је постигла и мушка стонотениска екипа.

Сеоско становништво муку мучи са смећем. Фирме које раде у селима имају још већи проблем. Сви покушаји да се тај проблем реши завршавао се тиме да нема ко и да је скупо одвожење смећа. Потоци постају депоније, путеви зарастају у депоније. Школа у Високој је одлучила да своје смеће превози аутобусом до контејнера у Ариљу. Намерна је да својим примером покрене и друге на размишљање о овом проблему.

Ваш Избор За Игру

Четврте височке зимске игре

Као део Ариљских зимских радости, које организује Комисија за превенцију болести зависности, и ове године су одржане Височке зимске игре (ВИЗИ), четврте по реду, 11. и 12. јануара.

Снег нас, овога пута, није изневерио. Имало га је довољно да би се могло уживати у благодетима Високе, зими. Поред наших ученика, том уживању су се препустили и гости из Ариља, ученици из основне школе у Латвици, који су дошли у узвратну посету, као и сами мештани Високе. Избор игара ове године био је разноврстан, тако да је свако ко је та два дана био присутан, могао наћи бар једну игру у којој би показао неку своју вештину. Сви су били учесници, а не само пуки посматрачи.

Поред стандардних игара: вожња на цаку, скијање, фудбал, обликуј снег, имали смо и такмичења у шаху, стоним тенису, одбојци на снегу и лимбо денсу. Побеђених није било, јер сви који су дошли тада у Високу, су победници. Победници над досадом коју, углавном, зимски распуст уме да изазове!

Но, да кренемо редом. Први дан смо се возили на цаку, скијали, играли шах и фудбал на снегу. У вожњи на цаку, код нас врло популарној спортској дисциплини, најспретнија је била екипа, коју су чинили: Бранко Брајковић, Немања Зимоњић и Биљана Милетић. Од врха до дна брега, на скијама се најбоље снашао Никола Николић, а највише голова постигла је екипа "Сено трејд", док је на оном другом, црно-белом терену шаховске табле, најбољу тактику имао Иван Николић.

Другог дана, док је одбојка на снегу, како је време одмицало, претила да пређе у ватерполо, умешност обликовања снега и ове године је показао својим скулптурама, Немања Зимоњић. Одбојкашка екипа "Бели медведи" је успела да се избори са противничким екипама и условима на терену. На тренутак је др Бранко Авакумовић свој стетоскоп заменио стонотениским рекетом и показао врсно баратање целулоидном лоптицом. У женској конкуренцији, то умеће је показала Биљана Стаменић.

Пред крај овог дружења гости, а и домаћини, су се провукли испод лимбо денс шипке и отишли кућама, видно задовољни. Они успешнији са мајицом као наградом, а сви сигурно са жељом да и следеће године дођу опет.

ДОБИТЕ НАМОПЕТ!!!

Зима

Поље је бело,
Сунца нема,
цвет је увенуо од хладноће.

Шума је тужна,
свет се ућутао,
птица су одлетеле.

Људи су тихи,
ватра се ложи,
зима је дошла с пахуљама.

Бојана Николић, 8. раз.

Бојана Николић, 8. раз.

Јабука

Моје омиљено дрво је јабука. Она расте у воћњаку, међу осталим стаблима јабука.

Пошто је засађена пре две године, није много велика. Стабло јој је танко, није много високо. Има мало грана, лишће је зелено и ситно. Цветићи су јој бели и лепо. Још увек нема много плодова. На њој се сакупља доста птица.

Ово дрво волим зато што даје велике црвене јабуке.

Код ње одлазим кад треба да јој се скрате гране, да се окопа, а највише проводим времена када треба да сазри.

Никола Тешовић, 1. раз.

Сања Симовић, 2. раз.

Зима

Све је уснуло и поспано,
предаје се дугом миру,
чаробне су пахуљице беле
ко да живим у свемиру.

За врућином и за летом
сад нико не мари,
јер - најлепше су
зимске чари.

Марко Гавриловић, 8. раз.

Моја липа

Моје омиљено дрво је липа.

Она се налази између моје старе и нове куће. Липа кад листа из ње све блиста. Приметила сам да има лепе цветове и да се липов цвет користи за чај. Волим липу, јер волим мирис њеног цвета. Долазим кад осетим мирис цвета. Испод липе волим да се играм са сестром .

С времена на време мама и ја односимо пепео за липу.

Милица Матијевић, 1. раз.

Пролећно вече

У природи вече блиста,
тако сјајна, мудра, чиста.
У шуми полако вече пада,
срна побеже преко ливада.

Бреза се вије,
ветар је мије,
и вече пада
на лишћа млада.

За брдом Сунце ко свила,
ко коса небеских вила.
Светла ко звезде село прекрише,
и све на пролеће мирише.

Месец светлуца у гори
ветар лахори,
поток жубори,
и тихо вечерње бајке збори.

Јелена Стевановић, 4. раз.

Биљана Брајковић, 7. раз.

Моја тетка

У животу свих нас постоји по нека особа, која нам је посебно драга. За мене је то моја тетка Рада, која живи у Ивањици.

Моја тетка има кратку, црвену косу и браон очи. Она је средњег раста. Увек, када одем код ње она ме води на базен у хотел, поред њене куће. Често ме води у ресторан „Водопад“, у коме она ради, па тетка и ја наручимо по капућино. Ја, као велика, пијем са тетком кафу. Упозна ме са својим шефом и са свима са којима ради. Моја тетка нема деце, па мене воли као своју ћерку. Веома је осећајна и увек добро расположена. Волим када одем код ње и када она дође код мене. Када легнем да спавам са њом, она ме чешка, јер зна да то волим. Она много воли да се смеје, када јој ја причам неке смешне приче.

Моја тетка је најбоља тетка на свету. Много је волим и увек ћу је волети

Невена Вукотић, 3. раз.

Јасен

Моје омиљено дрво је јасен. Оно је поред моје куће.

Стално се играм под њим. Велики је и има широку крошњу. Његово стабло је танко, а гране савијене. Уместо плода, јасен има ресе. Од старијих сам чуо да је јасен племенито дрво.

Волим га, зато што ме подсећа на моју бабу и мог деду. И они су били племенити.

Урош Урошевић, 1. раз.

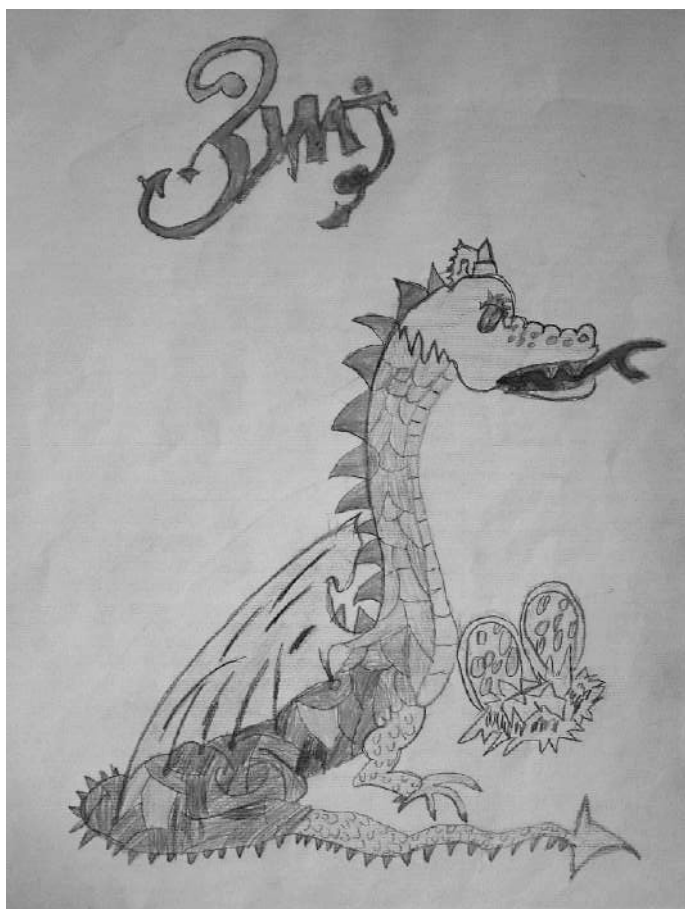
Волим

Волим Сунце када сија.
Волим хвалу, јер ми прија.
Волим мирис пољског цвећа.
Волим кад ме служи срећа.
Волим цвркулт сваке птице,
Волим своје другарице.
Волим школу, наставнике,
Волим људе свеколике,
Јер кад волиш радостан си,
И срећан си ма где да си.

Милица Гавриловић, 6. раз.

Мирослав Анђелић, 1. раз.

Сања Симовић, 2. раз.

Школа без дуванског дима

Отварајте прозоре,
загушљиво је свима,
ово је школа,
овде деце има.

Дувански дим штетан је за све,
обољевају плућа,
а онда са здрављем -
готово је.

Уместо цигаре,
узми нешто здраво,
баци је у смеће -
то је оно право.

Знај да цигара штети много свима,
јер она лошег ефекта има.

Их, та цигара!
Опасна је свима!
После ње су ти
пуна плућа дима!

И зато -
ШКОЛА БЕЗ ДУВАНСКОГ ДИМА
МИЛА ЈЕ СВИМА!

Данијела Радојевић и
Кристина Пилчевић, 6. раз.

Не веруј ми - моја је љубав невероватна.

Плачите на време док сте још млади, док још можете да жалите друге.

Љубав јесте љубав, али није оно што се мисли да јесте.

Глупости се најчешће говоре из свег гласа.

Ми волимо једне који воле друге који опет воле треће који воле нас.

Поучите своју децу: ако не буду вредна и паметна, проћи ће као ви!

Ако се плашите одговора, не постављајте питања. Није свако знање лепше од незнања.

Благо ружнима! О њима се, кад остаре, неће говорити да су некада били леви.

Ко то зна, нико то не зна, сем оних који мисле да то знају.

Певачи певају зато што су певачи, а не зато што им се пева.

Немојте бити луди, ни други нису паметни.

Нико није непогрешив, сем ко је заборавио.

Не плачи пред онима који имају више разлога да плачу.

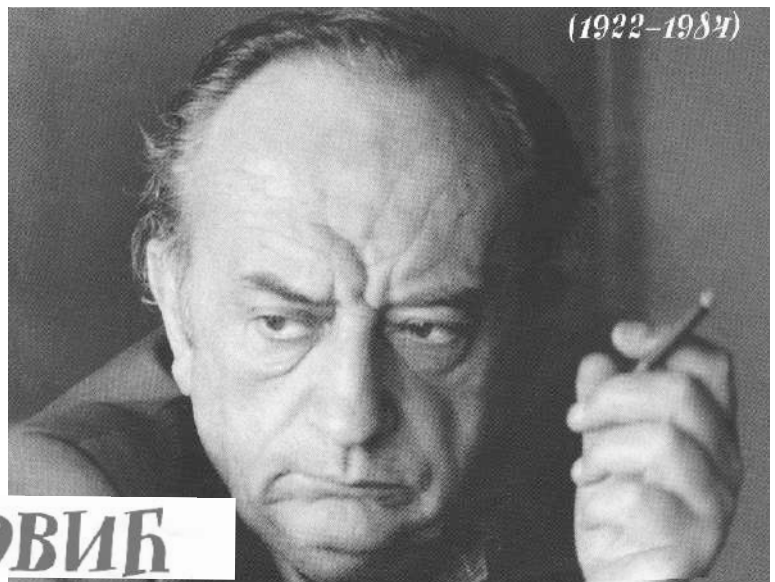
Паметни се разликују од глупих по томе што се чуде.

Најважније је да имамо нешто што нам је важно, а све остало није важно.

Радимо оно што нећемо јер немамо оно што хоћемо.

Децо! Немојте тући своје родитеље кад заслуже!

Узалуд се трудите: ви немате већег непријатеља од самог себе.

(1922-1984)

ДУШКО РАДОВИЋ

ГРБ И ЗАСТАВА НАШЕ ШКОЛЕ

